

Intervija

(Turpinājums no 4. lpp.)

Atceros, kad skolas gados sākām iet uz dejām, viena no populārākajām diskotēku vietām bija Anglikānu baznīca. Kad nu draugi mani mudināja: "Iesim uz Anglikāniem, uz diskotēku," – man bija skaidrs, ka uz dejām dievnamā nevar iet, lai arī man pašam sirdī tolaik nebija skaidrības ticības lietās. Šķiet, ka ar mani bija tā, kā Rakstos teikts, – Dieva vārda sēkla bija iekritusi, bet bija jāpriet laikam, kamēr tiek izdzīti asni. Un tas bija diezgan ilgs laiks.

Pagāja gadi divdesmit, un apstākļu sakritības dēļ es atkal nonācu Mežaparkā. Tad visa tā pretestība pārplīsa. To ir grūti izstāstīt, jo tas vairāk saistīts ar izjūtām. Vislielāk pateicība jāsaka profesoram, jo, manuprāt, pēc saskares ar viņu – tikšanās reizēm, pārrunām – visi cilvēki izmainījās. Tas attiecās ne vien uz tām lietām, kas tieši saistītas ar kristību, bet arī uz jebkuru

Vaira un Ivo Ozoliņi

citu jomu. Ja man nebūtu izdevies satikt profesoru, es šodien pavism droši būtu citāds – un ne jau labāks.

Uz baznīcu sāku nākt apmēram 1986.

gadā, bet tiku iesvētīts tikai 1988. gadā. Es tās lietas nesasteidzu. Protams, mamma mani bija kristījusi jau mazotnē, savukārt iesvētības mūsu radu lokā bija vairāk kā tradīcija – iemesls vēl vienām viesībām. Ja saka, ka padomju laikā nevarēja iesvētīties, tad tā nav taisnība. Protams, tas nebija populāri, taču nevienu par to nevajāja. Mamma teica – ja šī lieta ir tikai formāla, tad labāk to nevajag darīt. Viņa teica – ja tu līdz tam nonāksi, pats to arī izdarīsi. Un viņai, protams, bija taisnība.

Aplūkojot draudzes arhīva materiālus, Ivo ierauga savu laulību fotogrāfiju un stāsta: Man no Bikeriem ir laulības apliecība ar pirmo numuru. Baznīcām tikko bija piešķirtas likumīgas tiesības laulāt. Tas nozīmē, ka varēja laulāties baznīcā un nebija jāiet uz dzimtsarakstu nodaļu reģistrēties. Tā nu mēs startējām ar pirmo numuru.

Finanšu pārskats
par 2006. gada februāri

Ienēmumi

Ziedoņumi no kolektēm	708,75
Draudzes nodoklis	212,30
Mērķa ziedoņumi draudzes avīzei	127,25
Ziedoņumi diakonijai	29,06
Īres maksa no LR Zemessardzes	861,55
Īres maksa no draudzes nama īniekiem	10,27
Kopā	1 949,18

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	216,91
Draudzes darbinieku algas	438,79
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekim)	135,60
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekim)	203,23
Tālrusis	18,73
Apsardze	35,40
Elektroenerģija	137,28
Hansabankas pakalpojumi	3,70
Draudzes nodoklis LEIB	980,00
Avīzes drukāšana	230,34
Medikamentu iegāde (diakonija)	39,81
Pabalsti (diakonija)	125,00
Kopā	2 564,79

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bikernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bikēru evangēliski luteriskā draudze

DIEVKALPOJUMI KLUSAJĀ NEDĒLĀ

*Pūpolu svētdienā, 9. aprīlī, plkst. 10.00
Otrdien, 11. aprīlī, plkst. 7.00
Zaļajā Ceturtdienā plkst. 18.00
Lielajā Piekt Dienā plkst. 10.00
Klusajā Sestdienā plkst. 10.00*

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SVĒTKOS

16. aprīlī plkst. 10.00

Lūdzam pēmt vērā, ka 15. un 17. aprīlī katehēzes nenotiks.

Bikeru Lasītāju klubs aicina lasīt Rolanda K. Elkes komentāru par Vecās Derības grāmatu *Salamans mācītājs*.

Lasīto apspriedīsim trešdien, 19. aprīlī, plkst. 18.00

BIKERU EVANGĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Dievkalpojumi
svētdienās 10:00
otrdienās 7:00

Pieņemšana pie draudzes mācītāja
pirmdienās 17:00 - 18:00
trešdienās 17:00 - 18:00

Bībeles stundas
trešdienās 18:00

Tuvākas uzzīņas pie draudzes mācītāja
Aleksandra Bites
Tālr. baznīcā: 7702517

Katehēzes pirmdienās 18:00
vai sestdienās 9:00

Tālr. mājās: 7537229

SVĒTĀ EVANGĒLISTA LŪKAS KRIEVU EV. LUT.

DRAUDZE

Bībeles stundas
sestdienās 11:15

Zīņojumi

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 3 (10)

2006. gada aprīlis

VISS PIEPILDĪTS

Guntars Baikovs

"Jēzus sacīja: "Viss piepildīts!" Un, galvu nokāris, atdeva Garu." (Jη. 19:30)

Ir pienācis Lielienu laiks, kad visi Kristum uzticīgie piemin pašu svarīgāko notikumu cilvēces vēsturē. Notikumu, kurā Dievs līdz galam piepildīja savu ieceri attiecībā uz cilvēkiem. Notikumu, kurš iezīmēja laiku beigas. Šis notikums ir mūsu Kunga Jēzus Kristus krusta nāve. Un nav cita notikuma pasaules vēsturē, kurš būtu izraisījis lielāku neizpratni kā šis – vieniem tā ir mulķība, citiem apgrēcība, bet mums, kas savas dzīves liekam Kunga Kristus rokās, – Dieva spēks un gudrība.

Ir atnācis pavasaris, un pie mūsu mājām uzdīgst sniegpulkstenītes. Mazi un trausli ziedi, kurus uzlūkojot, mūsu sirdis ielīksmojas, jo zinām, ka nu aukstuma un tumsas laiks ir pagājis, atkal ir pienācis pavasaris – gaismas un visas dabas atmodas un augšāmcelšanās laiks. Vai šajos mazajos ziedos mēs protam saskaņīt Dieva gudrību? – Šo mazo ziedu parādīšanās taču ir saistīta arī ar Saules un Zemes savstarpējo stāvokli Visuma telpā, tikai noteiktas gaismas un siltuma attiecības pieļauj augu plaukšanu un ziedēšanu; mazais zieds savu dzīvības spēku ir uzņēmis no sastingušās zemes – dzīvības spēks ir daudzus mēnešus dusējis apslēpts bargajā ziema salā, un miljoniem kilometru tālās Saules gaisma ir tas spēka avots, kas ļauj mazajam ziedam augt un ziedēt.

Vai visa cilvēku gudrība, kopā saņemta, spētu radīt kaut vienu šādu mazu ziedīnu? Arī te, lai gan ārēji necili un neievērojami, mēs tomēr varam saskaņīt Dieva gudrību. Mēs redzam tikai nedaudz, taču jau šis mazumiņš vienlaikus slēpj un arī atklāj, cik brīnumaini Dievs iekārtojis pasauli. Diemžēl tas, ko mūsu jutekļi tver, nevar mums atklāt visu patiesību par Dieva darbiem un nodomiem.

Apustulis Pāvils, runājot par Kristus

krustu, saka: "Tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic" (Rom. 1:16), kā arī: "Tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība" (1. Kor 1:24). Pie krusta Mūžīgais un Svētais Dievs piepilda visu taisnību. Pie krusta tiek iznīcināta grēka, nāves un velnā vara. Mūsu mīses acis gan redz tikai krustu un pie tā cilvēku – mirstošu mokpilnā un apkaunojošā nāve. Bet Dievs atklāj, ka šis notikums ir visu laiku piepildījums. Tā ir vieta un brīdis, kurā Dievs īsteno savu plānu un kurā dzīvība uzvar nāvi. Kristum ir uzkrauti sveši grēki – mūsu grēki. Dieva dusmība parādās nevis pret Dieva Dēlu, bet pret mums – grēciniekiem. Jēzus neizcieš savu sodu, bet mūsējo. Un mēs caur krusta nāvi iemantojam nevis savu taisnību, bet gan Kristus taisnību. Mums netiek pielīdzināti mūsu darbi, bet gan Kristus svētums. Savu grēku nastu uz nāvi mēs iemainām pret mūžīgās dzīvības dāvanu.

Tā mums neparastā veidā atklājas Dieva gudrība un spēks. Tā tiek atklāta Dieva taisnība un mīlestība. Taisnā tiesa un soda tiek svētajam Dieva Jēram, attaisnošana un dzīvības balva – mums, grēciniekiem. Jēzus Kristus, patiess Cilvēks un patiess Dievs, ir atnācis un piepildījis Dieva taisnību un atklājis mums Dieva mīlestību. Jēzus Kristus, krustā sistais, ir Dieva Gudrība. Viņš ir atnācis, lai iegūtu to, ko Tēvs mums, saviem mīlājiem, bija paredzējis jau pirms pasaules radīšanas. Kristus nācis, lai samierinātu mūs ar Tēvu un dāvātu mums mūžīgo dzīvošanu, kad skatīsim Dievu vaigu vaigā.

Taču Kristus veikumam nebūtu nekādas nozīmes, ja mēs to nevarētu saņemt. Ko tas mums dotu, ka velns, grēks un nāve ir uzvarēti, ja mēs nevarētu baudīt šīs uzvaras augļus un ja mums būtu jāpaliek grēka varā un elku kālpībā, pasaules spožuma apžilbinātiem un visas pasaules nelaimes iekārojušiem.

(Turpinājums 2. lpp.)

Spredīkis

(Turpinājums no 1. lpp.)

Jēzus saka: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani." (Jn 14:6) Jēzus pats mums atklāj Dievu, kāds Viņš ir. Viņā nav nekādas netaisnības, neviens grēks nevar tikt un netiek pieņemts. Un Viņš ir arī mīlestība, jo "nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem" (Jn 15:13). Tajā vakarā, kad Jēzus top nodots, Viņš rāda saviem mācekļiem, kā viņi – un tātad arī mēs – varam saņemt Viņa uzvaras augļus. Kā mums iemantot to, ko Dieva guðrība jau kopš mūžības sagatavojuusi saviem izredzētajiem.

Jēzus saka mācekļiem: "Kas Mani paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jn 15:5) Jēzus apsola sūtīt Svēto Garu, kurš mūs vadīs patiesībā. Un Svētais Gars ir tas, kurš dod liecību par Jēzu, ka Viņš ir patiesība. Svētais Gars mūs vada pie Kristus krusta, jo tikai no krusta mēs varam saņemt grēku piedošanu un dzīvību.

Jēzus mums, saviem mācekļiem, rāda piemēru, kā mums būs Viņam sekot. Viņš paklausīja Tēvam, ne savu labumu meklējot, bet Dieva prātam pakļaujoties. Tāpēc, ja mēs baidāmies, ja trīcam par savu dzīvi un dzīvību, ja savu krustu neuzņemamies un Kristum nesekojam, tad neesam Viņa vērti. "Tad nu ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs. Bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan aizliegušu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs." (Mt 10:32–33)

Krustā Dievs savu plānu ir piepildījis. Un no krusta Jēzus mums nodod un sūta Svēto Garu, kā to ir solījis. "Un trīs ir, kas liecina virs zemes: Gars, ūdens un asinis." (1.Jn 5:8) Kad Jēzus bija visu piepildījis, kareivis iedūra šķēpu Viņa sānā, un no tā izšķēcas asins un ūdens. Kristus ir pie mums ik dienas savā Baznīcā. Baznīca ir Kristus miesa. Un Kristus Baznīcā caur Svēto Kristību mēs tiekam iegremdēti Kristus nāvē, saņemam Svētā Gara dāvanu un tiekam augšāmcelti Viņa dzīvībā. Kristus Baznīcā mēs tiekam savienoti ar Kristu un Viņa pestiņšajām ciešanām, kad saņemam Viņa miesu un asinis Svētajā Vakarēdienā. Baznīcā mēs ikdienas saņemam grēku piedošanu un atjaunošanos Kristībā. Kristū mēs visi iematojam dzīvības pārpilnību, žēlastību un atkal žēlastību. Lai Svētais un Mūžīgais Dievs mūs svētī, ka arī mēs varētu sacīt kopā ar Pāvilu, ka negribam "neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1.Kor 2:2)

Priecīgas Lieldienas visiem, kas piesauc Kristus vārdu un savu cerību uz Viņu liek! Āmen.

BIJA AUKSTS, BIJA CAURVĒJŠ, BET DIEVKALPOJUMI NOTIKA

Maija Krēslīna

Droši vien draudzē nebūs daudz laužu, kuri nepazītu mūsu nu jau ilggadējo draudzes priekšnieku Ivo Ozoliņu. Arī nupat notikušajās vēlēšanās padomes locekļiem viņa kandidatūra šķita vispiemērotākā šim atbildīgajam amatam.

Ivo Ozoliņu var saukt par vienu no mūsu atjaunotās Bīķeru draudzes balstiem un pilnīkiem. Viņš bija klāt notikumos, kuri veicināja Bīķeru evāngēliski luteriskās draudzes atjaunošanu pirms septiņpadsmit gadiem. Lai gadiem ejot šie notikumi negrimtu aizmirstībā, ir pienācis laiks tos pierakstīt.

V i s p i r m s pastāsti, lūdzu, par pašu sākumu – kā tika atjaunota Bīķeru draudze?

Pats sākums sāstās ar Mēza parka draudzi. Pie mums Mēza parka draudzē ieradās kāds vīrs Imants Zeltiņš – vēlāk viņš kļuva par atjaunotās Bīķeru draudzes pirmo priekšnieku. Kā viņš nonāca Mežaparkā, es nezinu. Sacīja, ka dzīvojot Mežciemā, un Mežciemā esot baznīca, bet nekas tur nenotiekot. To viņš teica ar nozīlu un reizē ar aicinājumu kaut ko darīt lietas labā. Tas, protams, tika pāstāstīts profesoram Robertam

1992. gads

Intervija

Draudzes dzīve

kreditprocenti, toties zemes īpašums ir atbrīvots no apgrūtinājuma un neilgā laikā tā vērtība ir cēlusies ~20 reizes. Šis zemes gabals tiks pārdots (tas tika apsprests jau iepriekšējās sapulcēs), lai varētu uzceļt draudzes namu;

2) ir veiktas draudzes nama projekta skices, tiek kārtotas visas nepieciešamās atlaujas un saskaņošanas. Projektu izstrādā SIA Velve AE (savulaik padomes locekļiem viņu piedāvājums no trim pretendentiem šķita vispiemērotākais). Tā nu ir sagādījies, ka šī projektēšanas biroja pārstāvē Olita Upaciere ir mūsu draudzes locekle. Par draudzes nama celtniecību Ivo optimistiski teica: "Sāksim būvēt pavasarī, es gan nezinu, kurā"

3) siltinot baznīcas giestus, atklājās nopietni siju bojājumi (par to rakstīts BDA 5. numurā). Kā drīz pēc tam uzzinājām (sk. intervju ar emeritēto arhibīskapu Ē. Mesteru BDA 6. numurā), šie bojājumi tika atklāti jau pirms gadiem četrdesmit, bet toreiz draudze nebija nedz līdzekļu, nedz iespējas tos novērst. Kaut arī tie vēl nerada draudus mūsu drošībai, tomēr vairākām sijām nepieciešams remonts vai pat nomaiņa;

4) baznīcas giestu siltināšana notika par kāda draudzes locekļa ziedotiem līdzekļiem. Viņš arī dāvinājis baļķus no sava meža baznīcas remontam un draudzes nama celtniecībai (baļķu mizošanas talka notika marta beigās);

Piebildīšu, ka atskaites perioda laikā esam tikuši arī pie jaunas krāsns, sk. BDA Nr.2, pie glītas grīdas baznīcas luktā un skaista gaismekļa torņa telpā. Arī tās viss ir gādāts par mūsu brāļu un māsu īpašiem ziedošumiem. –L.C.J.

5) pieaugot draudzes locekļu skaitam, varētu rasties nepieciešamība pēc vēl viena dievkalpojuma svētdienā (un tad var kļūt aktuāls jautājums par otru mācītāju);

6) sarunas ar Rīgas domes Kapu pārvaldi par Bīķeru kapu atgūšanu ir ievilkus jau vairāku gadu garumā. Nemet vērā arī to, ka līdz šim padomei nav izdevies atrast iespējamo kapu pārvaldnieku no draudzes vidus, tika pieņemts lēmums atlaut turpināt kapu apsaimniekošanu Kapu pārvaldei, slēdzot attiecīgu nomas līgumu;

7) daudzo aktuālo ar draudzes īpašumiem saistīto jautājumu risināšana ir likusi padomei strādāt ļoti spraigi, dažkārt pulcējoties uz apspriedēm pat katru nedēļu.

Nākamais bija draudzes rakstvedes Maijas Krēslīnas ziņojums. No tā mēs uzzinājām, ka mūsu draudze pēdējos gados ir ļoti augusi – no 215 draudzes locekļiem 2000. gadā līdz 458, noslēdzot 2005. gadu. Pagājušajā gadā draudzē tika iesvētīti 57 jauni draudzes locekļi, noslēgtas 15 laulības un bijusi viena laulību iesvēte.

D i e v k a l - p o j u m u s s v ē t d i e n ā s v i d ē j i a p m e k l ē 140 c i l v ē k u , un v i d ē j a i s d i e v g a l d n i e k u s k a i t s i k s v ē t d i e n u i r 104.

S v ē t d i e n a s s k o l u a p m e k l ē 50 b ē r n i v e c u m ā n o 2,5 līdz pat 15 g a d i e m (kaut arī daži no viņiem ir jau iesvētīti), u n t a j ā

darbojas 12 skolotāji. Skolotāji papildina savu izglītību gan Lutera Akadēmijā, gan Latvijas Universitātē. Reizi mēnesī skolotājiem notiek Bībeles stunda (jeb tā sauktā *eda*), kurā tiek pārrunātas nodarbību tēmas.

Draudzes kasieris Uldis Šneiders norādīja, ka pārskats par ieņēumiem un izdevumiem tagad ir atrodams katrā BDA numurā. Arī tad, ja kādā mēnesī izdevumi ir lielāki par ienākumiem, gada laikā bilance parasti izlīdzinās. Tomēr, lai gan pēdējos gados ieņēmumi draudzē ir auguši, jāzīst, ka izdevumi šobrīd aug straujāk par ieņēumiem.

Diakonijas vadītājas I. Rancānes atskaita bija pārliecinoša un uzskatīma. Diakonijai ziedoto līdzekļu izlietojums bija parādīts krāsinās tabulā, kuras klātesošie varēja arī paņemt līdzi uz mājām rūpīgai izpētei. Tomēr, kā uzsvera I. Rancāne, svarīgākais diakonijas darbā nebūt nav nauda. Diakonijas uzdevums ir apzināt cilvēkus, kam vajadzīga palīdzība, un iespēju robežas to sniegt. Daudzi draudzes locekļi, pat paši to neapzinoties, veic diakonisku kalpošanu, palīdzot citiem nokļūt uz dievkalpojumu. Viens no mūsu draudzes locekļiem par saviem līdzekļiem daudzībārīgiem gūmījiem ir sāstāvdaļa kā draudzes locekļu apmeklēšana mājās, slimnieku apmeklējumi, kā arī dažas jaukas tradīcijas – kopīga Adventa vainagu un Ziemsvētku dāvanu gatavošana, ekskursijas u.c.

Tālāk sekoja revīzijas komisijas

Olita Upaciere

atskaite, un pēc tās notika draudzes padomes vēlēšanas. Saskaņā ar LELB Konsistorijas noteikto vēlēšanu kārtību tika izdalīti kandidātu saraksti. Vēlēšanām bija izvirzīti 18 kandidāti, no kuriem tika ievēlēti 15 draudzes padomes locekļi. Kā nosaka mūsu Baznīcas Satversme, līdz ar ievēlētajiem locekļiem pie padomes pieder arī mācītājs.

Kamēr notika balsu skaitīšana, Olita Upaciere pastāstīja, kā top draudzes nama projekts, un klātesošie vareja apskatīt projekta skices. Šajā brīdī mani jau bija p a s p ē j u s a s p i e m e k l ē t i v i s a s korespondentam iespējamās kibēles – diktofonam bija izlādējūšas baterijas, viss līdzi paņemtais papīrs bija aprakstīts, un pildspalva bija izrakstīta tukša. Bet tad jau arī nāca balsu skaitītāji un paziņoja vēlēšanu rezultātus. Draudzes padomē tika ievēlēti: **Uldis Šneiders, Aigars Lūsis, Armands Kalniņš, Inga Rancāne, Juris Balodis, Ivo Ozolinš, Andris Sekste, Laila Čakare, Jānis Šneiders, Mārtiņš Reiniks, Andris Spricis, Ilmārs Auseklis, Daiga Veinberga, Olita Upaciere un Ieva Šneidere.** BDA

Redakejās piezīme

Tanī pašā vakarā – pēc draudzes sapulces – notika arī pirmā jaunievēlētās draudzes padomes sēde, kuras uzdevums bija no sava vidus ievēlēt draudzes valdi. Satversme ir noteikusi šādu draudzes valdes sastāvu: draudzes priekšnieks, viņa vietnieks, mācītājs, rakstvedis, kasieris un diakonijas darba vadītājs vai vēl viens valdes loceklis.

Lūk, arī mūsu draudzes jaunās valde: Ivo Ozolinš – draudzes priekšnieks, Armands Kalniņš – priekšnieka vietnieks, Uldis Šneiders – kasieris, Ieva Šneidere – rakstvede, Inga Rancāne – diakonijas vadītāja.

ASTONĀPADSMITAJĀ ASTONĀPADSMITOS

Laila Čakare

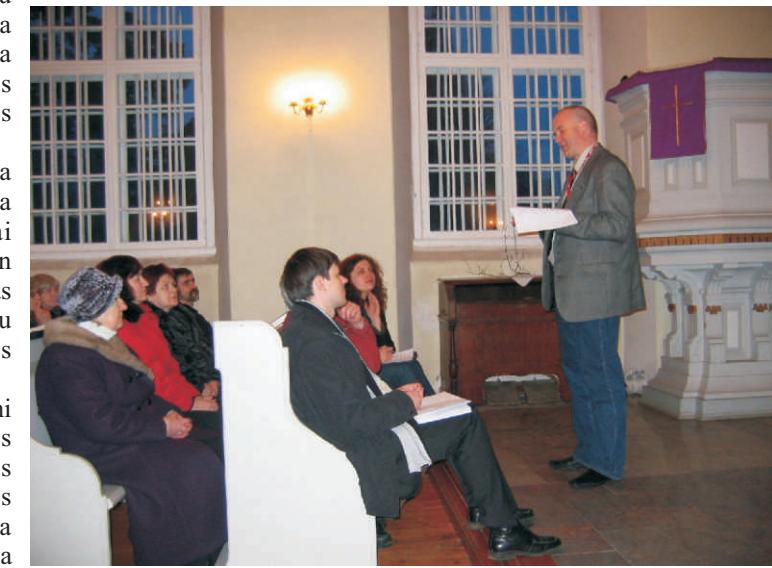
Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva zēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana...

Ar vārdiem no Vēstules romiešiem 12. nodaļas mācītājs Aleksandrs Bite 18. martā sešos vakarā atklāja draudzes sapulci. Un, kaut arī uz to bija atnākuši tikai 46 draudzes locekļi – tātad tieši desmitā daļa no visiem reģistrētajiem –, sapulce bija lemtiesīga un draudzes padomes vēlēšanas varēja notikt. Tomēr mieru neliek jautājums – vai tiesām 90% draudzes šķita nebūtiski noklausīties padomes atskaiti par paveikto un ievēlēt jaunu padomi uz nākamajiem trīs gadiem? Īpaši tagad, kad jaunievēlētajai padomei ir jārisināt svarīgi un sarežģīti uzdevumi? Sapulces iesākumā, atsaucoties uz nolasīto Rakstu vietu, mācītājs atgādināja, ka draudze un ikviens draudzes loceklis reizē ir arī Kristus miesas loceklis. Savā uzrunā viņš uzsvēra, ka mums katram Dievs ir devis dažādas dāvanas. Tomēr skaidri jāapzinās, ka kristīgajai draudzei ir uzticēts vissvarīgākais uzdevums pasaulē – gādāt, lai Evaņģēlija vēsts sasniegta pēc iespējas vairāk cilvēku un lai tie, pie ticības nākuši, iegūtu mūžīgo dzīvību. Tāpēc arī draudzes sapulce ir ļoti nopielna un svarīga lieta, kas nozīmēs ziņā pat nav salīdzināma ar kāda uzņēmuma vai firmas akcionāru sapulcēm. Tājās tiek spriests par naudu un mantu, kura šodien ir un kuras rīt var nebūt. Bet draudzes lietas ietiecas pašā mūžībā. Te nav negarīgu vai nesvarīgu lietu. Viss ir svarīgs.

Mani tas rosināja uz pārdomām, vai mēs maz apjaušam tā nopietnību un nozīmību, kā priekšā ik brīdi atrodamies? Mēs, protams, zinām, ka dievkalpojumā, klausoties Dieva vārdu un saņemot sakramētu, mēs saņemam mūžīgo dzīvību. Bet vai esam kaut iedomājušies, ka līdzdarbošanās draudzes ikdienīšķajās, it kā necilajās saimnieciskajās lietās arī ir ar mūžības vērtību un nozīmi? Ja mēs to patiesi apzinātos, vai arī tad mūsu tovakar būtu bijis tik maz?

Mācītājs uzskaitīja tās lietas, kas ir tieši saistītas ar viņa kalpošanu draudzē:

1) kalpošanu ir uzsācis evaņģelists

(Turpinājums 7. lpp.)

Guntars Baikovs, kurš reizi mēnesī saka sprediķi, divreiz mēnesī vada jauniešu Bībeles stundas un svētdienas dievkalpojumos palīdz izdalīt Svēto Vakarēni. Draudzei augot, varētu rasties nepieciešamība pēc otrs mācītāja, bet draudzei ir jāapdomā, ko mēs viņam varētu piedāvāt, lai viņš varētu nodrošināt savu ģimeni;

2) tāpat kā līdz šim draudzē notiek dievkalpojumi, Bībeles stundas un katehēzes, un katram draudzes loceklim būtu jārūpējas par to, lai arī cilvēki, kuri vēl ir tālu no ticības, dzirdētu Dieva vārdu. Krievvalodīgos draugus un paziņas varam aicināt uz katehēzem un Bībeles stundām, kurus sestdienās notiek krievu valodā;

3) par labu tradīciju ir izveidojies *Lasītāju klubs*, uz kuru parasti pulcejamies kādā trešdienā Bībeles stundas laikā. Nākamā kluba sanāksme notiks 19. aprīlī. Tajā apsprendīsim R. Elkes komentāru grāmatu *Salamans mācītājs*;

4) mums, atturīgajiem latviešiem, vajadzētu veidot sadraudzību arī ārpus dievkalpojuma, un mēs varam izmantot tās iespējas, kas jau ir mūsu draudzē, piemēram, Ziemsvētku pasākums, gan sadraudzības galds pēc svētdienas dievkalpojuma, tāpat arī dārza svētki un citi kopīgi pasākumi. Īpašu pateicību mācītājs izteica Ingai Rancānei par ikgadējo draudzes ekskursiju rīkošanu, uzteica svētdienas skolas skolotāju Bībeles stundas, kā arī prieccājās par to, ka veidojas draudzes locekļu sastarpēja pālīdzība dažādās sādzīvībās;

5) pateicība diakonijas darba vadītāji Ingai Rancānei un visiem tiem, kas ziedo savu laiku zēlsirdībās darbam;

6) ievērojami aktivizējies draudzes padomes darbs Ivo Ozoliņa vadībā. Tika

izteikta pateicība Jurim Balodim un Armandam Kalniņam par radošiem ierosinājumiem draudzes nama projektam;

7) ir sākusi iznākt *Biķeru Draudzes Avīze* (BDA). Tās veidotāji būtu priečīgi saņemt jūsu atsauksmes un ierosinājumus.

Noslēdot uzrunu, mācītājs vēlreiz izteica pateicību visiem saviem palīgiem, uzsvērot, ka baznīcā nav tīri laicīgu darbu, jo visam, kas tiek veikts draudzes un baznīcas labā, ir mūžības vērtība.

Sapulces vadītāja, protokolistes un balsu skaitītāju izraudzīšanai sekoja draudzes padomes locekļu atskaites. Draudzes priekšnieks Ivo Ozoliņš norādīja, ka mēs nebūt neesam tā mazākā, trūcīgākā vai neaktīvākā no latviešu luterānu draudzēm, un mūsu spēkoso varbūt būtu palīdzēt arī vēl kādai citai draudzei. Mums ir divas māsu draudzes – Nurmes draudze tepat Latvijā un Klīvelendas draudze ASV, un mēs cēnšamies iedibināt draudzīgas attiecības arī ar citām latviešu luterānu draudzēm.

Tālāk I. Ozoliņš informēja mūs par to, ko draudzes padome paveikusi gada laikā kopš iepriekšējās sapulces:

1) tika atgādināts, ka pirms vairāk nekā gada no iepriekšējā īpašnieka ir atpirkta 600 m² ēka, kas atrodas uz draudzes zemes Biķernieku ielā 121. Tā kā draudze nebija pirkumam nepieciešamo līdzekļu, tika ņemts aizdevums bankā. Mums ir jāmaksā

Intervija

aizbraukt apskatīt Biķeru baznīcu. Apstaigājām apkārtni, iegriezāmies tuvējās mājās, lai apjautātos, vai ir iespējams ieklūt baznīcā. Mums pastāstīja, ka atslēgas ir pie vitrāžistiem (SIA "Biķeru vitrāžas"), jo viņi baznīcu izmantojot kā savu darbnīcu. Devāmies pie viņiem un izstāstījām savu nodomu. Jāteic, ka vitrāžisti bija ļoti pretimnākoši, lai gan tas, patiesību sakot, nebija viņu interesēs – viņi taču saprata, ka paliks bez telpām.

Tā kā profesoram bija viegla roka uz šādām lietām, tad viss arī labi pašķīrās. Ľoti darbīgs bija arī Imants Zeltiņš. Viņš bija gatavs visu kārtot un organizēt, un tika uzsākti nepieciešamie sagatavošanas darbi. Tajā laikā bija svarīgs tā sauktais "divdesmitnieks" – draudzes garantī. Mēs bijām apstaigājuši apkārtējos namus, aicinādami ļaudis pievienoties draudzei, bet viņi bija diezgan pasīvi un neatsaucīgi. Taču pateicoties Zeltiņa rošībai, pirmā sapulce varēja notikt. Mūsu draudzes atjaunošanas sapulce notika PMK (*Pārvietojamās mehanizētās kolonnas*)

1992. gads

ēkas aktu zālē, tagad šajās telpās atrodas SIA "Amerikas auto". Pirmajā sapulcē piedalījās kādi cilvēki trīsdesmit vai četrdesmit. Tomēr jāteic, ka jau tad mēs saņēmām pirmo brīdinājumu, ka ar Zeltiņu kaut kas nav kārtībā. Sapulcīnāto ļaužu priekšā iznāca vitrāžistu vadītājs un sacīja, ka pats gan neesot ticīgs cilvēks, tomēr visnotāl atbalsta mūsu aktivitātes, novēlēja, lai mums labi klājas, bet izteica brīdinājumu, ka mums nevajadzētu celt par priekšnieku Imantu Zeltiņu, bet kādu citu cilvēku. Mēs par to nobrīnījāmies un lūdzām, lai viņš paskaidro tuvāk, ko ar to domājis. Viņš sacīja: "Es ar Zeltiņu runāju, bet viņš teica, ka pats neesot ticīgs, bet šī nu ir tāda lieta, ko tagad vajagot darīt". Sanāca tāda neveikla situācija. Pats Zeltiņš liezdās, ka viņš ko tādu būtu teicis. Sacīja, ka esot

loti ticīgs. Tā tas arī palika. Draudze tika nodibināta, par priekšnieku tika ievēlēts Imants Zeltiņš, un pirmā i s dievkalpojums notika 1989. gada Pūpolsvētdienā, to vadīja mācītājs Roberts Feldmanis.

Tajā pāšā vasarā, tas ir, 1989. gada vasarā, Pasaules Luterānu Federāciju piešķīra trim Latvijas baznīcām 50 000 dolāru. Tātad naudu sadalīja trīs daļas. Viena daļa tika Kasparam Dimiteram – Krimuldas baznīcas atjaunošanai, otra daļa tika mums, un trešā daļa tika Jurim Rubenim – Lutera draudzes mācītājam – draudzes nama celtniecībai. Tajā laikā tā bija ļoti liela nauda, par ko varēja izdarīt neticami daudz.

Tomēr mēs paši pie tās naudas klāt netikām, jo visa nauda plūsma notika caur Konstitūciju. Konsistorija arī noteica, kas un kā veiks remontu. Mums diemžēl visā šajā lietā

nebijās nekādas teikšanas. Kad devāmies pie arhibīskapa Gailīša par to runāt, viņš teica: "Jums vairs to septiņpadsmit tūkstošu nav. Rubenis taču aizlidoja uz Brazīliju!" Mēs nesaprātām – kā tad tā, mūsu draudze taču nebija nevienu uz Brazīliju komandējusi! Rezultātā nauda samazinājās par kādiem diviem trim tūkstošiem. Taču tas vēl bija gana daudz.

Baznīcā tika uzsākts remonts. Ieradās remontbrigāde "Arka"; tā bija izveidota Konsistorijas paspārnē. Mums nekas netika ne jautāts, ne teikts. Viņi sāka šeit aktīvi rīkoties – tā teikt, mēs esam izdarījuši to, tāpēc no rēķina nojemsim tik, esam paveikuši arī šo, tādēļ nojemsim vēl tik un tik daudz. Jutām tikai, ka nauda kūst, bet jēga nav tik liela, kā bijām cerējuši.

Virsmācītājs Roberts Feldmanis un mācītājs Aleksandrs Bite 1992. gadā

Remonta laikā tika izdarīti arī tādi darbi, kas galīgi nebija vajadzīgi un nodarīja vairāk ļaunuma, nekā labuma. Dievnāamā restaurēt. Taču tos visus izlauza ārā, jo bija jau samaksāts par jaunajiem – ielika jaunos, kuri kvalitātēs ziņā noteikti bija slīktāki par ozolkoka logiem. Visu šo darbību lietderība noteikti bija uz pusi mazāka, nekā tad, ja mēs paši būtu varējuši kontrolē remonta norisi.

To, kā te sākumā izskatījās, var redzēt fotogrāfijās un arī citi atceras, bet es gribētu piebilst, ka bēniņos bija vaļēja lūka, un tad, kad Elīta spēlēja, viņai mati vējā plīvoja. Bija auksts, bija caurvējš, bet dievkalpojumi notika.

Pirmais mācītājs bija Māris Lukšēvics,

(Turpinājums 4. lpp.)

Intervija

(Turpinājums no 3. lpp.)

kurš šeit bija kādu gadu vai pusotru. Tad Māris bija spiests aizbraukt uz Ameriku. Protams, draudzes virsmācītājs bija profesors Feldmanis, bet, tā kā viņa aprūpē bija vairākas draudzes – Mežaparks, Olaine, Katlakalns, Biķeri un Bārbele –, viņš nespēja vienmēr pats visur būt klāt. Katrā ziņā bija vajadzīgs pilna laika mācītājs.

Tas laiks bija ļoti savdabīgs ar to, ka trūka mācītāju; teoloģijas students, kurš bija padelējis bikses skolas solā varbūt kādu pusgadu, jau tika sūtīts kalpošanā. Tolaik mācītājus sagatavoja Teoloģijas seminārā, kas atradās blakus Pāvila baznīcai. Daudziem šis laiks bija nācis par svētību, bet bija arī tādi, kas nebija īsti apdomājuši, vai viņi var un grib būt mācītāji. Viņu izturēšanās un rīcība par to liecināja.

Kad aizbrauca prom Māris Lukaševics, tad mācītāji pie mums nāca un gāja, bet pastāvīga mācītāja nebija. Kādu mēnesi Biķeros kalpoja Aivars Salmanis, dievkalpojumus vadījuši arī Agris Sutra, Juris Rubenis, Andris Grots no Amerikas un citi. Kādas reizes te bija arī teoloģijas students Egons Rusanovs – tolaik cietuma uzraudzības prokurors. Viņš gribēja kļūt par cietuma kapelānu, un mēs kopā ar viņu apmeklējām arī cietumu. Tolaik darbs, ko viņš veica, lielā mērā bija pašzupurēšanās. Tagad viņš advokātu aprindās ir kļuvis diezgan pazīstams.

1990. gadā šeit sāka kalpot Gundars Bākulis. Arī Gundars sāka kā students, bet viņa plāni drīz mainījās, jo pēc izglītības viņš bija ārsts un viņam piedāvāja ārsta vietu Amerikā. Tā viņš ar ģimeni devās uz

Ameriku. Līdz ar to mācītāja vieta palika tukša. Tepat Mežciemā dzīvoja Aleksandrs Bite, kura sieva Elita bija mūsu ērģelniece. Kopš 1990. gada ziemas Aleksandrs divas reizes mēnesī Biķeros noturēja dievkalpojumus. Mēs ļoti vēlējāmies, lai viņš kļūtu par mūsu draudzes mācītāju. To nebija viegli panākt, jo tas bija jāsaskaņo ar baznīcas vadību, taču galu galā tas izdevās.

1991. gada pavasara beigās Biķeru draudzei jau ir pilna laika mācītājs – Aleksandrs Bite, pirms tam viņš bija kalpojis Smiltēnē, Palsmanē, Aumeistaros un Rubenē.

Bet, runājot par draudzes priekšniekiem, bija tā – pirms priekšnieks, kā atklājās, tiešām bija pārsteidzīgi izraudzīts. Pēc vairākiem nepatīkamiem atgadījumiem mēs bijām spiesti viņu izbalsot no draudzes priekšnieka amata. Tas nebija viegli, patiesību sakot, izcēlās gandrīz vai karš. Viņš bija savācīs sev kādus atbalstītājus. Lai arī Zeltiņam piemita daudz labu īpašību – viņš bija ļoti operatīvs un izdarīgs –, tomēr kristīgā draudzē viņš īsti neiedērējās. Viņam nebija izpratnes un varbūt trūka arī vēlēšanās izprast kādas garīgas vērtības. Lai šo lietu izbeigtu, mēs sasaucām sapulci – tā notika 1991. gada 19. augustā – tā nu sanāca, ka tas notika vienlaikus ar augusta puču, komunistu organizēto valsts apvērsumu. Dodoties uz baznīcu, bija jāiet garām tankam, kas patrulēja uz Kaivas un Biķernieku ielas krustojuma. Sajūta daudziem bija diezgan satraucoša, tomēr sapulce notika. Tad tā lieta ar Zeltiņu bija galā. Viņš aizgāja ar lielu neapmierinātību, bet tur neko nevarēja darīt. Par draudzes priekšnieku ievēlēja mani. Bet tā kā es pats

Sīs sapulces protokolā minēts, ka Tu tolaik esi bijis ķesteris.

Jā. Tagad šis amats ir tā kā atmiris, jo ķesteris tolaik un arī agrākos laikos bija mācītāja palīgs garīgās lietās. Draudzes vadītājs bija mācītājs, draudzes priekšnieks – mācītāja palīgs praktiskajās lietās, bet ķesteris – garīgās. Ja mācītājam gadījās saslimt, ķesteris varēja noturēt kādus dievvārdus viņa vietā. Protams, ķesteris nevarēja kāpt kancelē vai izdalīt Sakaramantu. Arī man reizēm ir nācies veikt ķestera pienākumus.

Protokolā rakstīts, ka Ivo Ozoliņa prombūtnē viņa amata pienākumus veic Aivars Plivčs.

Aivars Plivčs gan sākumā bija mūsu draudzē, bet, tā kā viņš uz dievkalpojumiem sāka nākt aizvien retāk, draudze bija spiesta ievēlēt jaunu priekšnieku, jo draudzes priekšniekam aktīvi jāpiedalās draudzes dzīvē. Tādēļ draudze ievēlēja Jāni Šneideru. Tas arī apmēram viss. Es atgriezos 1993. gadā, un tā jau ir tāda jauno laiku vēsture, kuru daudzi atceras.

Varbūt Tu vēl varētu pastāstīt, kāds bija Tavs ceļš pie ticības?

Mēs paši – ja es saku mēs, tad runāju par veselu pauaudi – nākam no Mežaparka. Tā bija vieta, no kurienes nāca arī daudzi jaunie garīdznieki. Tas bija tāds kā centrš. Mazajā baznīcipā pulsēt pulsēja dzīvība. Tolaik, kad es nonācu Mežaparka draudzē, tur bija Ēriks Jēkabsons, Guntis Kalme, Ilārs Plūme, Gundars Bākulis, Māris Lukaševics, Agris Sutra, Aleksandrs Bite un vēl vesela virkne teoloģijas studentu, no kuriem daļa jau pametuši kalpošanu, viens otrs jau ir miris, dažs konvertējies katojos vai pārgājis citā baznīcā, cits atkritis no ticības.

Es bērnībā dzīvoju Mežaparkā, mana mamma bija ļoti taisns un kristīgs cilvēks, ko es, protams, tanī laikā nepratu novērtēt. Lietas, kas bija saistītas ar baznīcu, manī neizraisīja lielu interesu. Mežaparkā tad kalpoja mācītājs Romāns Vanags, kurš bija slims ar tuberkulozi. Man bija kādi četri vai pieci gadi, un, kad bija jāiet uz baznīcu, es turp devos ļoti nelabprāt. Man bija garlaicīgi, jo tolaik jau nekādas svētdienas skolas nebija. Tagad bērni arī uzvedas citādi – spiedz, kliedz, bļauj un krīt gar zemi. Toreiz tas bija nepieļaujami un tad to pusotru stundu vai pat divas bija jāsēž mierā. Tomēr, pateicoties mammai, manī tika ieaudzināta pietāte pret ticības lietām.

(Turpinājums 8. lpp.)

Mācība**DAŽI MĪTI PAR GRĒKSŪDZI
LUTERISKAJĀ BAZNĪCĀ****Aleksandrs Bite**

(I. turpinājums.)

Otrs mīts: luteriskajā baznīcā mācītājs nepiedod grēkus, bet tikai pasludina Kristus sniegtā piedošanu.

Pirms vairākiem gadiem no kāda ļoti cienījama mācītāja un teologa mutes dzirdēju apgalvojumu, ka mūsu luteriskajā baznīcā – atšķirībā no Romas katoļu baznīcas – mācītājs nepiedod grēkus, bet tikai pasludina Kristus sniegtā piedošanu. Saskaņā ar šādu izpratni ir sastādītas arī dažas luterāņu dievkalpojuma kārtības, kur tiek ietverta absolūcijas forma, kas vairāk līdzīnās sprediķim nekā grēku piedošanai: "Visuspēcīgais un mūžīgais Dievs par mums ir apžēlojies Kristū Jēzū un Viņa dēļ mums piedod visus mūsu grēkus, un mums dod žēlastību, ka varam atgriezties un iemantot mūžīgo dzīvību."

No kurienes tad cēlies maldīgais ieskats, ka luteriskajā baznīcā mācītājs nepiedod grēkus, bet tikai pasludina Kristus sniegtā piedošanu? Šāds ieskats cēlies no mūsu baznīcīai svešas teoloģijas, ko apliecināja un izplatīja Reformātu baznīca un dažādas brīvbaznīcas jeb sektas. Šādu uzskatu paudejī (ka mācītājs saskaņā ar Kristus pavēli nevar piedot grēkus, bet tikai pasludināt Kristus sniegtā piedošanu) ir vienmēr uzbrukuši luterāņiem ar pārmetumiem, ka luterāņu mācība par Atslēgu varu ir tikai nevēlama un aplama palieka no pāvesta valdišanas laikiem, kura noteikti ir jāizskauž. Vācijā (19. gs.) pēc luterāņu un reformātu apvienošanas sādi uzskatījūtami ietekmēja arī luterāņus.

Arī šodien mums dažreiz nākas dzirdēt sašutušas balsis, kas vērstas pret šo mūsu baznīcas mācību: "Mācītājs nevar piedot grēkus, grēkus var piedot vienīgi Dievs!" Vai gan mēs nepazīstam šīs balsis? Tās jau reiz ir sašutumā skanējušas: "Ko šis tā runā? Viņš zaimo Dievu! Kas cits var grēkus piedot kā vienīgi Dievs?" (Mk. 2:7) Tā reiz farizeji savā niknumā apsūdzēja Kristu, kas piedeva grēkus paralizētajam vīram. Uz to Kristus viņiem pavisam noteikti atbild: "Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot." Šo varu Viņš ir devis arī savai Baznīcai, sacīdams: "Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu. [...] Nemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosīt, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks." (Jn. 20:21–23)

Šādas Kristus iedibinātās kārtības ienaudzieki Baznīcā ir bijuši arī tās pirmsākumos. Senais Baznīcas vēsturnieks Sozmens vēsta par kādu 4. gs. sākumā notikušu sarunu. Tājā kāds ķeceris – novaciānis Acēzījs – sacījis imperatoram Konstantīnam: "No ticības atritušos patiešam ir jāmudina uz atgriešanos, taču

grēku piedošanas cerību nav jāsaņem no garīdznieka, bet gan no Dieva, kam vienīgajam ir vara piedot grēkus." Uz to imperators Konstantīns esot atbildējis: "Nu tad, Acēzīj, nem trepes un rāpies debesīs, ja jau tu esi atcēlis garīdznieciņu."

Līdzīgā veidā grēku piedošanas spēks tiek aptumšots, ja absolūciju aizstāj ar kādu labu vēlējumu. Šāda, manuprāt, neskaidra un nepieņemama dievkalpojuma forma ir nesen ieviesta arī mūsu baznīcā. Tajā mācītājs un draudze pēc grēku izsūdzēšanas savstarpejī apmainās ar šādu novēlējumu, kas droši vien domāts kā absolūcija: "Tas visuvareinās Dievs lai apžēlojas par jums un, piedodams grēkus, lai vada jūs uz mūžīgo dzīvību." Taču to nevar uzskatīt par īstu absolūciju, labākajā gadījumā tas varētu būt tikai ievads, pēc kura sekot īsta un nepārprotama absolūcija. Šādu absolūcijas formu mūsu liturģijas speciālisti ir pārņēmuši no Romas katoļu baznīcas dievkalpojuma kārtības, to teoloģiski neizvērtējot. Turklat Romas katoļu baznīcā ir pavisam cita un mums nepieņemama mācība gan par grēksūdzi, kas tiek uzskatīta par cilvēka paša labo darbu un nopelnu, gan par absolūciju, kas saskaņā ar Romas katoļu baznīcas mācību nav būtiski nepieciešama. Biks sakramento daļa. Taču par to sīkāk citreiz.

Šīs daļas nobeigumā vēl tikai mazs atgādinājums par to, kāpēc ir tāk svarīgi saglabāt šo mūsu baznīcas skaidro izpratni par Absolūciju kā grēku piedošanu Dieva vārdā, nevis vienkārši kā pasludinājumu par to, ka Dievs grēkus ir Kristū piedevi. Tas ir svarīgi tāpēc, ka mācītājs piedod grēkus saskaņā ar paša Kristus pavēlēto kārtību ("Kam jūs grēkus piedosīt, tiem tie būs piedoti") – ja tas notiek saskaņā ar paša Kristus pavēli, tad tas ir droši un uzticami. Arī nozēlojušam grēciniekam ir svarīgi saņemt skaidru un nepārprotamu apliecinājumu, ka tajā bīrdī, kad mācītājs atlaiž viņa grēkus, Dievs tiešām tos arī piedod. Mūsu ticības tēvi par to Augsburgas ticības apliecības XXV artikulā raksta: "Mūsu Jauds tiek mācīti augstu vērtēt Absolūciju, kas ir Dieva balss un tiek pasludināta Dieva uzdevumā. Atslēgu vara tiek parādīta visā krāšņumā un tiek atgādināts, kādu mierinājumu tā nes izbiedētām sirdsapziņām. Tieki mācītājs arī tās, kas Dievs prasa ticību šādai Absolūcijai kā balsīj, kas atskan no Debesīm, un ka šāda ticība Kristum patiesi iegūst un saņem grēku piedošanu." **EDA**